

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 10 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, zasady pewności prawa i zasady proporcjonalności sankcji oraz naruszenia uzasadnionych oczekiwań i popełnienia oczywistego błędu w ocenie. Strona skarżąca podnosi, że kara nie jest adekwatna do zarzucanych czynów.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji, art. 12 i 22b regulaminu pracowniczego, obowiązku wspomaganiania i art. 24 regulaminu pracowniczego, nadużycia władzy, naruszenia przepisów dyrektywy 2019/1937⁽⁴⁾, naruszenia dyrektyw 2000/78⁽⁵⁾, 2000/43⁽⁶⁾, obowiązku lojalnej współpracy z Parlamentem Europejskim i rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 1 czerwca 2017 r. w sprawie walki z antysemityzmem [2017/2692 (RSP)], deklaracji Rady w sprawie walki z antysemityzmem z dnia 2 grudnia 2020 r., art. 2 i 3 TUE, europejskiej karty praw człowieka i powszechnej deklaracji praw człowieka, konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, międzynarodowej konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, międzynarodowych paktów ONZ dotyczących praw obywatelskich i politycznych oraz praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

⁽¹⁾ Dane poufne.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii (Dz.U. 2019, L 305, s. 17).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. 2000, L 180, s. 22).

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2021 r. – L'union nationale des indépendants solidaires / Komisja

(Sprawa T-431/21)

(2021/C 422/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: L'union nationale des indépendants solidaires (Lorient, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Ortega)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja opiera swoją odpowiedź na skargę administracyjną na osobistej, a zatem niezgodnej z prawem wykładni art. 153 ust. 4 TFUE;
- stwierdzenie, że Komisja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy traktatów, a w szczególności zobowiązaniom, o których mowa w art. 105 ust. 1 TFUE;
- stwierdzenie, że Cnav i jego organy powiązane naruszają europejskie reguły konkurencji;
- nakazanie Komisji pokrycia i zapłaty na rzecz Union syndicale des indépendants solidaires kwoty 2 500 EUR tytułem zwrotu kosztów pełnomocnictwa;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji Ares(2021)3291074 z dnia 18 maja 2021 r. oddalającą skargę administracyjną strony skarżącej, strona ta podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 267 TFUE, na mocy którego prawodawca przyznaje Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyłączną właściwość do orzekania w przedmiocie wykładni traktatów. Strona skarżąca wnioskuje sąd, że Komisja jest zobowiązana do uznania za prawo jedynie wykładni treści traktatów dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 153 ust. 4 TFUE. Strona skarżąca podnosi, że nie można uwzględnić dokonanej przez Komisję wykładni tego przepisu, zgodnie z którą tworzenie i zarządzanie systemami ochrony społecznej, w tym systemami emerytalnymi, pozostaje zasadniczo w kompetencji państw członkowskich. Strona skarżąca dodaje, że Komisja przekracza swoje uprawnienia, aby uzasadnić odmowę stwierdzenia naruszenia europejskich reguł konkurencji przez podmiot, którego dotyczy skarga administracyjna.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenie art. 101, 102 i 105 TFUE ze względu na to, że zdaniem strony skarżącej jednym z zadań Komisji jest właśnie badanie z urzędu przypadków naruszenia zasad określonych w ww. artykułach. Strona skarżąca uważa, że podmiot, którego dotyczy złożona przez nią skarga administracyjna, można uznać jedynie za przedsiębiorstwo i wnioskuje stąd, że w związku z tym mają do niego zastosowanie przepisy prawa Unii w dziedzinie konkurencji. Strona skarżąca stwierdza, że pozycja monopolistyczna Caisse nationale d'assurance vieillesse i związanych z nią organów jest niezgodna z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2021 r. – Pickaert / Komisja

(Sprawa T-486/21)

(2021/C 422/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Murielle Pickaert (Evere, Belgia) (przedstawiciel: adwokat G. Hervet)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

tytułem głównym,

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 71 regulaminu pracowniczego, na którego podstawie została wydana decyzja organu powołującego z dnia 5 maja 2021 r.;

tytułem ewentualnym,

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 5 maja 2021 r.;

w konsekwencji,

- zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz Murielle Pickaert kwoty 51,89 EUR tytułem zwrotu wydatków służbowych;
- nakazanie Komisji Europejskiej przyznania Murielle Pickaert limitu korzystania z internetu do użytku służbowego za pomocą dowolnych środków w każdej sytuacji pracy zdalnej, która może wystąpić;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz Murielle Pickaert kwoty 10 000 EUR tytułem naprawienia szkód;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tytułem głównym zarzutu niezgodności z prawem art. 71 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), a ewentualnie – nieważności decyzji organu powołującego z dnia 5 maja 2021 r. z racji niezgodności tej decyzji z orzecznictwem dotyczącym art. 71 regulaminu pracowniczego. Skarżąca podnosi ponadto na poparcie tego zarzutu uchybienie obowiązkowi dbałości i dobrej administracji oraz dyskryminujący charakter decyzji organu powołującego.
 2. Zarzut drugi, na poparcie żądania przyznania limitu korzystania z internetu do użytku służbowego, oparty na naruszeniu art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
 3. Zarzut trzeci, na poparcie żądania odszkodowania za poniesione szkody, oparty na niezgodności z prawem zachowania Komisji powodującej powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii.
-